

Wilhelmene

Digt af A. Oehlenschläger

som

Melodram

componeret af

I. P. E. Hartmann.

CLAVIER-UDDAG

Op. 11.

Forlæggerens Eiendom.

Pr. 72 Sk.

KIÖBENHAVN, HORNEMAN & ERSLEV.

Hamburg, A. Crazz. Stockholm, Elkan & Schildknecht.

C. M. Tegner's lith. Inst.



GULDHORNENE.

«Paa Kunstammeret vare nylig (Mai 1802) de to ældgamle Guldhorn stjaalne bort og smeltede af Tyven, saa at de gingo for øvig tabte for Efterverdenen. Denne Hændelse tog jeg allegorisk og fortalte, at Hornene vare fundne til Len for tre Oldforskning, men atter borttagne af Guderne, fordi man ingen Sands havde for deres sande Værd og kun begabede dem nysgjerrigt som andre Kuriositeter».

(Oehlenschlägers Erindringer 1. Bind pag. 188.)

De higer og søger
i gamle Bøger,
i oplukte Høie
med speidende Øie,
paa Sværd og Skjolde
i muldne Volde,
paa Runestene
blandt smuldnede Bene.

Oldtids Bedrifter
anede trylle;
men i Mulm de sig hylle,
de gamle Skrifter.
Blikket stirrer,
sig Tanken forvirrer;
i Taage de famle.

I gamle, gamle,
hensvundne Dage,
da det straalte i Norden,
da Himlen var paa Jorden,
giv et Glimt tilbage!

Skyen suser,
Natten bruser,
Gravhøien sukker
Rosen sig lukker.
De sig møde, de sig møde
de forklarede Høie,
kampfarvede, røde,
med Stjerneglands i Øie.

«I, som raver iblinde,
«skal finde
«et ældgammelt Minde,
«der skal komme og svinde;
«dets gyldne Sider
«skal Præget bære
«af de ældste Tider.
«Af det kan I lære.
«Med andagtsfuld Ære
«I vor Gave belønne!
«Det skjønneste Skjønne,
«en Mø
«skal Helligdommen finde».

Saa synge de og svinde;
Lufttonerne døe.

Hrymfaxe den sorte
puster og dukker,
og i Havet sig begraver;
Morgenens Porte
Delling oplukker,
og Skinfaxe travet
i straalende Lue
paa Himlens Bue.

Og Fuglene synge;
Dugperler bade
Blomsterblade,
som Vindene gyngte.
Og med svævende Fjed
en Mø hendanser
til Marken afsted.
Violer hende krandsen,
hendes Rosenkind brænder,
hun har Liliehænder.
Let som en Hind,
med muntert Sind
hun svæver og smiler;
og som hun iler
og paa Elskov grubler —
hun snubler,
og stirrer og skuer
gyldne Luer,
og rødmer og hæver
og skjælvende hæver
med undrende Aand
af sorten Muld
med sneehvide Haand
det røde Guld.

En sagte Torden
dundrer;
hele Norden
undrer.

Og hen de stimle
i store Vrimle
og grave og søge,
Skatten at forøge.
Men intet Guld!
Deres Haab har bedraget;
de see kun det Muld,
hvoraf de er taget.

Et Sekel svinder.

Over Klippetinder
det atter bruser;
Stormenes Sluser
bryde med Vælde.
Over Norges Fjelde
til Danmarks Dale
i Skyernes Sale
de forklarede Gamle
sig atter samle.

«For de sjældne Faa,
«som vor Gave forstaae,
«som ei Jordlænker binde,
«men hvis Sjæle sig hæve
«til det Eviges Tinde,
«som ane det Høie
«i Naturens Øie,
«som tilbedende bæve
«for Guddommens Straaler
«i Sole, i Violer,
«i det Mindste, i det Største,
«som brændende tørste
«efter Livets Liv,
«som, o store Aand
«for de svundne Tider!
«see dit Guddomsblik
«paa Helligdommens Sider —
«for dem lyder atter vort Bliv!
«Naturens Søn,
«ukjendt iløn,
«men som sine Fædre
«kraftig og stor,
«dyrkende sin Jord —
«ham vil vi hædre,
«han skal atter finde».

Saa synge de og svinde.

Hrymfaxe den sorte
puster og dukker,
og i Havet sig begraver;
Morgenens Porte
Delling oplukker,
og Skinfaxe travet
i straalende Lue
paa Himlens Bue.

Ved lune Skov
Øxnene trække
den tunge Plov
over sorten Dække.

Da standser Ploven,
og en Gysen farer
igjennem Skoven.
Fugleskarer
pludselig tier.
Hellig Taushed
Alt indvier.

Da klinger i Muld
det gamle Guld.

Tvende Glimt fra Oldtidens dage
funkler i de nye Tider;
sælsomt vendte de tilbage,
gaadefyldt paa røde Sider.

Mystisk Helligdom omsvæver
deres gamle Tegn og Mærker;
Guddomsglorien ombæver
Evighedens Underværker.

Hædrer dem, thi Skjebnen skalter!
snart maaskee de er forsvunden.
Jesu Blod paa Herrens Alter
fylde dem som Blod i Lunden!

Men I see kun Guldets Lue,
ikke det ærværdigt Høie,
sætte dem som Pragt tilskue
for et mat, nysgjerrigt Øie.

Himlen sortner, Storme brage.
Visse Time, du er kommen!
Hvad de gav, de tog tilbage —
evig bortsvandt Helligdommen.



GULDHORNENE

Digt af A. Oehlenschläger

med Musik af

I. P. E. HARTMANN

comp. Januar 1832.

De understregede Ord skulle falde bestemt paa den tilsvarende Takttid.

Moderato, con passione.

Op. 11.

PIANO.

pp mfp mf

mf p f

f p pp dim. pp

f

De higer og søger
i gamle Bøger,

f

i oplukte Høie
med speidende Øie,

paa Sværd og Skjolde
i muldne Volde,
paa Runestene
blandt smuldnede Bene.

pp

pp

Redt...

Oldtids Bedrifter anede trylle; men i Mulm de sig hylle, Blikket stirrer sig Tanken forvirrer, i Taage de famle!

de gamle Skrifter.

gamle, gamle, hensvundne Dage, da det straalte i Norden, da Himlen var paa Jorden - giv et Glimt tilbage!

pp legato. *smorz.*

Allegro.

p mf p mf p cresc. ff dim.

p mf mf p cresc. - ff dim.

trem. fz trem. fz fz

Skyen suser, Natten bruser, Gravhøien sukker, De sig møde, de sig møde, De forklarede Høie, kampfarvede, røde, med

Rosen sig lukker.

De nye Regnvejs

kom

trem.

Moderato.

fp Stjerneglands i Øie. *ritar p* dan - do. *pp* „J, som raver iblinde, skal

f finde et ældgammelt Minde, *p* dets gyldne Sider skal Præget bære af de der skal komme og svinde;

f ældste Tider. *pp* Med *dolce.* andagtsfuld Ære Det skjønneste Skjønne, en *Mø* skal Helligdommen finde. Af det kan I lære. I vor Gave belønne!

f Saa synge de og svinde. *smorz. pp* Lufttonerne døe. *tr*

Ad.

Allegro con brio.

marcato,

fz *p* *fz* *fz* *p* *fz* *fz* *3*

fx p fx fx p fx fx

Hrynfaxe den sorte
puster og dukker,
og i Havet sig begraver;

Morgenens Porte Delling oplukker,

og Skinfaxe travet i straa-

rit. p mf p a piacere. dolce.

lende Lue paa Himlens Bue.

mf p a piacere. dolce.

Allegro moderato.

Led.

poco riten. dolce.

Og Fuglene synge;
Dugperler bade
Blomsterblade,
som Vindene gyng.

Og med svævende Fjed en Mø hendand.

Led. Led. Led.

ser til Marken afsted. Violer hende krandsen, hendes Rosenkind brænder, hun har Liliehænder.

Led. Led. Led. Led.

tr

Let som en Hind, med muntert Sind hun svæver og smiler. og som hun

Led. *Led.*

mf *p. riten.* *fz* *fpp* *piu lento.*

iler og paa Elskov grubler, hun snubler, og stirrer og skuer gyldne Luer, og

Led. *Led.* *p* *fz* *fpp*

Led.

rødmer og bæver og skjælvende hæver med undrende Aand af sorten Muld med sneehvide Haand det røde Guld.

Led.

En sagte Torden dundrer, hele Norden undrer.

Og hen de stinle
i store Vrimle,
og grave og søge
Skatten at forøge.
Men intet Guld!
Deres Haab har bedrøget;
de see kun det Muld,
hvoraf de er taget.
Et Sekel svinder!

Allegro non troppo.

p *f* *p* *f* *p* *f* *p* *f* *p* *f* *p* *f* *p*

f *p* *f* *dim.*

f p f p f p f p *fp fp*
 Over Klippetinder det atter bruser; Stormenes Sluser bryde

mf - p mf - p mf - p mf - p mf p
 med Vælde. Over Norges Fjelde til Danmarks Dale i Skyernes Sale de forklarede Gamle sig atter samle.

ritard. *Maestoso.* *pp* *f*
 For de sjældne Faa, som vor Gave forstaae, som ei Jordlænker binde, men hvis Sjøle sig have til det Eviges Tinde.

pp

Led. *Led.* *Led.*

pp *f* *pp*
 som ane det Høie som tilbedende bæve i Sole, i Violer, som brændende tørste
 i Naturens Øie, for Guddommens Straaler i det Mindste, i det Største, efter Livets Liv,
pp

pp

Led. *Led.* *Led.*

som, o store Aand
 for de svundne Tider!

see dit Guddomblik
 paa Helligdommens Sider

for dem

lyder atter vort Bliv!

f

Led.

Tempo di marcia.
f energico e marcato.

Naturens San
 ukjendt iløn,
 men som sine Fædre
 kraftig og stor,
 dyrkende sin Jord,

ham vil vi hædre,
 han skal atter finde!

f

fp

pp

f

Led.

Maestoso.

Allegro con brio.

mf Saa syge de og svinde.

fz p fz fz p fz fz marcato.

Led.

fz p fz fz p fz fz

Hrymfaxe den sorte
 puster og dukker,
 og i Havet sig begraver;

Morgenens Porte Delling oplukker,

og Skinfaxe travet i straalende

rit. p

Lue paa Himlens Bue.

a piacere.

Allegro comodo.

p

Led.

smorz.

Ved lune Skov den tunge Plov Da standser Ploven, og en Gysen farer igjennem Skoven. Hellig Taushed
Øxnene trække over sorten Dække. Fugleskarer pludselig tier. Alt indvier.

rit. *fp*

Maestoso.
pp *mf* *p* *f*

Da klinger i Muld det gamle Guld. Tvende Glimt fra Oldtidsdage
funkler i de nye Tider;
sælsomt vendte de tilbage,
gaadefyldt paa røde Sider.

pp *pp* *red.* *red. pp*

pp *f* *pp*

Mystisk Helligdom omsvæver deres gamle Tegn og Mærker. Guddomsglorien ombæver Evighedens Underværker.

Allegro con fuoco.
f *pp*

Hædrer dem, thi Skjebnen skalter! Jesu Blod paa Herrens Alter, Men J see kun Guldets Lue,
snart maaskee de er forsvunden. fylde dem som Blod i Lunden! ikke det ærværdigt Høie,

sætte dem som **Pragt tilskue**
for et mat, nysgjerrigt Øie. *f p* *f p* *f p*

cresc. *f* *ff*

Himlen sortner, *mf* *ff* *ff*
Storme brage *mf* *ff*
Visse Time, *ff*

mf *ff* *ff string.*
du er kommen! *ff*
Hvad de gav, *ff*
de tog tilbage— *ff*

Moderato assai.
evig bortsvandt Helligdommen. *p* *p*